



Székelyhidi Zsolt

Mágia-olvasások

Bűv

Benne vagyok
a varázslatban,
arcom, kezem, testem úgy
mozog, hogy felvegye
tökéletesen a koncentrált
varázsállapotot.
A siker érdekében
gondolkodni nem kell,
fókuszban a rítus és hogy
mit akarok.
Figyeljétek!
Lessétek a mozdulataimat,
engedjétek magatokat,
hozzátok engedjétek, s jöjjön
a harmadik, külső erő, a világminden be!
Az akaratotokat összekötő varázslat
végén átváltozom.
Nézzetek rám,
s tudjátok meg:
együtt fogjuk kívánni,
hangosan beleüvölni
a szélbe,
horkantani a levegőbe,
hörögni saját füleinkbe,
kajabálni, hogy én,
hogy pedig
én legyek
már elbűvölő!
S akkor
leszek.



Báji

A szerelmi bájvítál
következtében
fitté, fessé,
kafává
válik
a szóívó!
Maradj és bele-
kóstolhatsz
vagy menj és ne
ízleld szád
belfelületén
az ad hoc-vitalitást,
a puritán és szokatlan
szerelmi beteljesülés
vastagodott,
vérbeli
szavajárását, ki és be,
bentebb és kintebb,
fel-le a táj
és az ember minden irányában!



Bájkolom

*Csörgessem meg
a bájvital-kolompot, kéred!
Elönt az erő,
felfut a nyomás a vérben,
fajul a faj,
fájint fejtlenedés!
Az energiaszabadság miatt
felemelkedett hangulatú,
izzó képű férfiak
társaságát élvezhetjük,
dekoltázsszakítás
hangjai hallatszanak,
nők lesznek
a szélrózsa minden irányában.
Fusson, ki mellre lát!
Szaladjon a farkas
Piroskának,
harapjon bárányt
a bálványimádó,
szürke eminenciás
bájlé-előállító
varázsoló!
A bájvital-dorong döng
a száj hegyén,
mint férfi a nő szívéen,
nő a fél szemén,
fiú kéjneszén,
lány hajló ölén
folyik az ölelés,
folyik a magölés.
Kolompolok.*



Vécsei Rita Andrea

Bájos,

ahogy lebeg előttem,
a második körnél se marad le,
kedves, ragaszkodó
lélegzetcseppek, gülbabatürbeforma,
félíg belapult kupola, két szeme, orra,
rám hasonlít a pára, nem akarom látni
magam, lassítok, hátha egy nyúllá
torzul, gúnyos mosoly, a saját képembe
nevet, zöld kerítéshez ér
a homlokom, hideg a rács,
bicikli mellett futó kutyaköröm
koppan a hátamon, bőröm helyett
fagyott kabátomba vés, kihúz
néhány szálat, fonalhurok a nyakamon,
elszakad, azt akartam, hogy tartson,
tudok toporzékolni, messziről
táncmozdulat, nyitva a szám,
rágógumi illat, hosszú
hengerben színes golyók, nem
cukormentes, kemény a kérge, belül
lyukas, nincs semmi a közepén,
se pattogás, se folyadék, sötét és csend
fehér sóhajtás felett.



Ünnep

Hús olvad szét a gerinc mentén,
lábamon mézskódarabok,
látok láthatatlan fény-bibét, emlék,
egy piros lakkcipős babát,
bőregér-karom szétnyitom feléd,
mozdulatlan ágyékomat hátulról
vasoszlop támasztja meg, nem billegek,
mellkasom fiókjaiból fahéjas félholdat
csipegetsz, a száj íve tart ki a legtovább,
ha nevet, csontvéghez csont koppan
halkan, túl nehéz a dugóhúzó, hogy
odaadjam, nem találok, mondom,
morzsát fújok le az álladról, párnákat
nézek, csipkés, csíkos, damaszt, vászon,
pehely belül vagy nejlon,
párna, párna, párna,
utolsó álmomat riasztó veri szét,
süt a délutáni nap, még nem tudod,
ha hozzám érsz szétporladok,
sudár, erős, szép nő áll eléd.



Strausz Kinga

A bomlás fokozatai

I.

arról álmodok, hogy nyitott szívkamrával ébredek,
pedig menthetetlenül becsukódtam, két jéghideg
test ázik, bomlik, rohad a melegben, lefoszlanak
rólunk a hús meg az inak, most már igazán lebeghetünk

II.

azok a napfoltok, amiket kapok tőled, elfeledtetik
velem a tökéletlenségünket, belebújok hát a felkínált
ölelésbe, megszálltál és felszabadítottál, a jelenléted
mosolyránc az ajkak körül, múltó ábránd

III.

kiürült az érintésed, elfogyott a belső tartalék,
rögöket hagysz magad után a véráramomban,
nem kapok majd levegőt, néha hullámokat
képzelek magamba, magamban úszok ezentúl,
szállítom majd az oxigént



D. Nagy Nóra

Szőnyeg

kerülgeti. kiterült rojtjai, mint
tengeri férgék hullámzanak ha
rálép. feltekerni sem meri.
inkább az órát tekeri, hátha
az idő legyőzi a félelmét.
a szobát a szőnyeg tartja egyben.
mintha gézlapokkal takarná be sebeit,
hogy gyógyítsa az emlékeket, ha már
az idő nem gyógyít. mert más dolga van
éppen. kiporolná. de a porra allergiás.
tudja ezt mindenki. áll mozdulatlan,
a lélekben is csak a szín fakul ki.



Párna

a tollgerinc alsó köldöke
átböki a virágmintás huzatot.
nem mintha felnyársalt szirmokat,
átszegezett porzószalakat hagyna maga
után, hogy érintsék a külvilágot.
csak egymást marják. irritálnak a tollszárok.
belül tömörülnek, keresik a kijáratot.
gerincük a varrás mentén megfeszül,
négy gomblyukon át várják a harmadnapot,
a megváltó levegőt. hogy jussanak. hozzá.
valahová. röptükben. szárnytükrükben
felvillantva egy kereszt szemet, míg a huzat
felkap egy pehelytollat, melynek sugarai
a fényben nem kapcsolódnak.
egymásba.



Magolcsay Nagy Gábor

Köd

amíg r**é**tr**h**ajol a ház
 kört**e**fák S**á**rgájában rong**g**yá szótlanodsz
 sebke**e**l öklelsz
 az ágy vasá**r**nap déli illatában
 már n**e**m mere**k** álmod látni es**a**k
 mészcs**i**k **é**s kamrazaj
 valaki matat az egyirányú a**j**tón
 valaki holt madárral kergetőz a kút körül
 aztán valaki férc és vala**k**i törmelékdagály
 idő abuzál i**d**ő kiőről teljesen
 mert **é**n vagyok a látható nyelv
 s a szemöldökfa szagá**b**ól prés**e**lt holdvilág
 olcsó korc alatt a fra**n**cia csók a legdrágább virág



Négy égtáj: észak

emlékeid**b**en összeé**r** mind**e**n be**t**ű
szeméremajkad**o**n iste**n** lelkével **l** kariká**z** a költő
fedet**l**en ágy**a**don szárny**a**s riadal**o**m ker**i**ng
fon**n**yad a rit**u**sus a mo**s**dótálban
hab**z**ik **e** melle**d** hegyén ü**d**vösségem
ma p**a**rton a **d**agály p**á**sztorok pászt**o**r**a**
ruhád szájbán

Világmegváltó zsebórá**k**

nyil**n**ak a p**a**takban

ki**o**lt a s**z**orongás alkonyi**k**ése
kés k**s** koszorú er**e**k fut**n**ak t**e**ngerszem**e**dben
széps**é**g S**z**erelem költés**z**et szab**a**dság félszav**a**k
r**í**msordák helyet**t** ránkha**j**ol **a** nap tű**z**kalodája
ei**g**urul elölünk az ot**t**hon



Balogh Gergő

Kétszemközt lényegtelen

Most is most a mostmúlt idő, t-tamokat ver. A párkányon lassú filmzene kopog,
Chopin-hajlásba tömődik az elfagyott párahús. Feléd zártság minden,
egy olyan
„a tagadás is segédige” repedésén mozgó valóság.
Elfogytak a térbe varrt szavak,
semmi hiánya fésű kezed ívén törnek a bőrök, a percek.
Mintha filmből lehetne kigombolni és begombolódni akkor
az egyetlen lehetséges létezésbe.



Vázlat ugyanarról

Nem történt semmi sem. A felnyitott gerincű szoborcsoport dunapartvariáció állandóságra. Tenyérközbe fordul, egy szemsodort gránitplacc bukik fel és zuhan a napba. Mintha desztillált fénysávok között megszakadt lábfaon ajaknyi neonpor szaladna; na ilyen. Ez az érkezés kizárva; kőmosott szerelem. Tapad. Magam csak, magam meg csak ellököm. Teveszál, tevecsonk, tevekőd szobákból dobálva helyekre lehetne nem lenni; matatva lepedés és a tél és az ón és a zöldülünk. Szegfél harmat pupillacsendben áz. Sehol egy te.